

JUSTITSMINISTERIET

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 29. november 2012
Kontor: Formueretskontoret
Sagsbeh: Christina Hjeresen
Sagsnr.: 2012-0037-0017
Dok.: 604523

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 9 vedrørende forslag til ændring af lov om renter ved forsinket betaling m.v., lov om erstatningsansvar og lov om forsikringsaftaler (Gennemførelse af direktiv om bekæmpelse af forsinket betaling i handelstransaktioner samt ændring af rentesatsen i visse formueretlige love) (L 14), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 16. november 2012.

Morten Bødskov

/

Rikke-Louise Ørum Petersen

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 9 fra Folketingets Retsudvalg vedrørende forslag til ændring af lov om renter ved forsinket betaling m.v., lov om erstatningsansvar og lov om forsikringsaftaler (Gennemførelse af direktiv om bekæmpelse af forsinket betaling i handelstransaktioner samt ændring af rentesatsen i visse formueretlige love) (L 14):

”Ministeren bedes kommentere materiale modtaget af Håndværksrådet ved foretræde den 15. november 2012, jf. L 14 - bilag 9.”

Svar:

1. Håndværksrådet foreslår følgende tre alternativer til de regler, der foreslås i lovforslaget om, at betalingsfrister i transaktioner mellem virksomheder kan overstige 60 dage, hvis dette udtrykkeligt er blevet accepteret af kreditor:

- a. en absolut grænse på 30 dage
- b. 30 dage med mulighed for at forlænge betalingsfristen til 60 dage, når dette er udtrykkeligt aftalt og objektivt begrundet
- c. at udtrykkelighedskravet allerede skal gælde, hvis betalingsfristen overstiger 30 dage.

Håndværksrådet anfører, at lovforslaget risikerer at forlænge kredittiderne i transaktioner mellem virksomheder i stedet for at forkorte dem. Herudover mener Håndværksrådet, at en stramning af reglerne hverken vil gå ud over danske virksomheders konkurrenceevne, eller vil udgøre et unormalt indgreb i aftalefriheden. Håndværksrådet henviser i den forbindelse til, at de internationale lovvalgsregler gør, at virksomhederne kan aftale sig ud af de danske stramninger og tilbyde længere kredittider.

2. For så vidt angår alternativ a – der indebærer samme regler om betalingsfrister i transaktioner mellem virksomheder som dem, der lægges op til i transaktioner mellem virksomheder og offentlige myndigheder – og alternativ b kan der henvises til besvarelsen af spørgsmål nr. 1 vedrørende lovforslaget og pkt. 3.2.2 i den kommenterede høringsoversigt. Som det nærmere fremgår heraf, finder Justitsministeriet, at virksomheders aftalefrihed bør bevares i videst mulige omfang. Alternativ a og b vil i den forbindelse efter Justitsministeriets opfattelse indebære en for vidtgående indskrænkning af aftalefriheden.

Særligt i forhold til det anførte om, at virksomhederne kan aftale sig ud af de danske stramninger og tilbyde længere kredittider, bemærkes det, at in-

ternationalt lovvalg er et ganske komplekst spørgsmål, og at en sådan lovvalgsaftale ofte ikke vil være et reelt alternativ for virksomhederne. Det skyldes, at en aftale om, at et andet lands lov skal finde anvendelse på aftalen, i praksis vil indebære, at aftalen i sin helhed vil blive underlagt den pågældende lovgivning. En opsplitning af lovvalget i forhold til de forskellige kontraktmæssige dele kan således i praksis medføre u håndterbare vanskeligheder og føre til modsatte resultater, fordi de udpegede love ikke kan anvendes på sammenhængende vis.

3. For så vidt angår alternativ c om, at udtrykkelighedskravet skal gælde allerede for betalingsfrister over 30 dage, anfører Håndværksrådet, at det vil modvirke risikoen for, at det fremover bliver sædvanligt med en betalingsfrist på 60 dage.

Det bemærkes i den forbindelse, at der med den foreslåede § 3 a i renteloven (lovforslagets § 1, nr. 6) ikke fastsættes en regel om, at den almindelige betalingsfrist er 60 dage. Endvidere er bestemmelsen ikke udtryk for en ændring af den almindelige regel i rentelovens § 3, stk. 2, hvorefter der skal betales rente, når der er gået 30 dage fra den dag, da fordringshaveren har afsendt eller fremsat anmodning om betaling i de tilfælde, hvor parterne ikke på forhånd har aftalt et forfaldstidspunkt.

Et forslag om at lade udtrykkelighedskravet gælde allerede for betalingsfrister over 30 dage vil indebære en merimplementering af direktivets artikel 3, stk. 5.

Der er ikke i lovforslaget taget stilling til en sådan merimplementering af direktivet.

Som også anført af Håndværksrådet indeholder det svenske lovforslag et forslag om, at udtrykkelighedskravet skal gælde for betalingsfrister ud over 30 dage. Af bemærkningerne til det svenske lovforslag fremgår det, at der med lovforslaget – i forhold til den betænkning, der blev afgivet i april 2012 – er sket en fremrykning af kravet om udtrykkelighed fra direktivets krav om 60 dage til 30 dage. Baggrunden herfor er, at en frist på 30 dage er i overensstemmelse med den gennemsnitlige faktiske betalingstid i Sverige. Det anføres videre, at der kan være risiko for, at en udtrykkelighedsregel på 60 dage vil betyde, at 60 dage bliver anset for en ”normal” betalingsfrist, hvilket kan føre til længere betalingsperioder. Hertil kommer, at et udtrykkelighedskrav, der allerede gælder for betalingsfrister over 30 dage, ikke efter den svenske regerings opfattelse er et væsentligt større ind-

greb i aftalefriheden end at gennemføre et udtrykkelighedskrav ved betalingsfrister over 60 dage.

Det bemærkes i forlængelse heraf, at den norske og finske regering i deres respektive lovforslag har foreslået en regel svarende til den, der fremgår af direktivet (60 dage), og som også følger af lovforslagets § 1, nr. 6. Der henvises i den forbindelse også til besvarelsen af spørgsmål nr. 1 vedrørende lovforslaget.

I forhold til forslaget om at fremrykke kravet om udtrykkelighed fra 60 dage til 30 dage skal Justitsministeriet bemærke, at en sådan merimplementering vil medføre en skærpelse af kravene til parternes aftale. En sådan merimplementering vil betyde, at der for danske virksomheder vil kunne opstå behov for forskellige kontraktvilkår i forhold til betalingsfristen alt afhængigt af, om der kontraheres med en virksomhed her i landet, eller om der kontraheres med en virksomhed i en anden medlemsstat, som ikke har gennemført en tilsvarende merimplementering af direktivet. Samtidig vil en sådan fremrykning ikke udgøre en egentlig begrænsning i parternes aftalefrihed. Merimplementeringen vil således fortsat stille parterne frit i forhold til at kunne fastlægge de betalingsfrister, de ønsker, at der skal gælde for deres aftaleforhold.

Såfremt en sådan merimplementering ønskes gennemført, vil et ændringsforslag kunne udformes således:

”Til § 1

1) I den under *nr. 6* foreslåede § 3 a ændres ”60 dage” til ”30 dage”.

[Fremrykket krav om udtrykkelighed]”